

РЕШЕНИЕ

№ 4769

гр. София, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11714** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Б. и със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1000, район „О.“, [улица], ет. 1, П. Бизнес Център, депозирана чрез адв. Ц. Г. Т. срещу Акт за прихващане и възстановяване /А./ № П-22222521119195-004-001/30.07.2021 г., издаден от М. Б. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение 1573/11.10.2021 г., издадено от Е. П. изпълняващ длъжността заместник-директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП Жалбоподателят поддържа, че обжалваният А., потвърден с решение на директора на ТД на НАП С. град, е неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон и е необоснован. Твърди, че неправилно органите по приходите са приели, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК и дължи лихви за забава за неплатен в срок данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица. Неправилно е счел, че без подадена данъчна декларация данъкът няма как да бъде отразен като задължение по данъчна осигурителна сметка на задълженото лице, освен ако спрямо лицето не бъде проведено контролно производство. Счита, че неподаването на декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ във връзка с определените данъчни задължения, не може да се

третира като непогасяване на същите, поради обстоятелството, че същите са платени в срок и сумите са постъпили по сметката на НАП, като в платежните нареждания било посочено ясно и недвусмислено основанието за превода и периодите за които се отнася. Наред с това пропускът във връзка неподадените декларации бил отстранен, като на 25.03.2021 г. жалбоподателят подал три броя декларации, като с тях жалбоподателят декларира задължението си за периодите от 01.01.2016 г. до 31.03.2016 г., от 01.01.2017 г. до 31.03.2017 г. и от 01.01.2018 г. до 31.03.2018 г. По отношение на искането за възстановяване на 9877,74 лв. платени на 11.11.2020 г., представляваща двойно внесен авансов данък за м.10.2020 г., твърди че мотивите, с които органът по приходите е отказал връщане на исканата сума са неправилни. С оглед на изложеното, с жалбата се иска отмяната на Акт за прихващане и възстановяване /А./ № П-22222521119195-004-001/30.07.2021 г., потвърден с Решение 1573/11.10.2021 г., издадено от Е. П. изпълняващ длъжността за директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП, както и присъждането на сторените по делото разноски, съобразно представения списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведеното публично съдебно заседание по делото жалбоподателя, се представлява от адв. Т., с надлежно процесуално представителство. В хода по същество на делото се поддържа становище за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на А., като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, а и от представените доказателства се установява, че [фирма] е подало искане за прихващане и/или възстановяване вх. № 2553-03-515/01.07.2021 г., с което е било поискано сторниране на лихви за забава в общ размер на 32 136,14 лв. за подадени след законово установения срок данъчни декларации вх. № 22255192100195816/25.03.2021 г., № 22255192100195817/25.03.2021 г. и № 2225И0152669/25.03.2021 г. по чл. 55, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ и чл. 201, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, с мотив, че задълженията за данък дивиденди са платени преди подаване на данъчните декларации, и възстановяване на сумата от 9 877,74 лв., платена на 11.11.2020 г.

Въз основа на така подаденото искане с Резолюция за извършване на проверка № П-2222252П19195-О.-001/08.07.2021 г., издадена от С. Н. Г., на длъжност началник отдел „Проверки“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на проверка по прихващане или възстановяване на [фирма]. Такава била извършена и приключила с Протокол № П-22222521016487-073-001/13.04.2021 г. В хода на проверката органите по приходите установили, че с Протокол от Общо събрание, проведено на 28.02.2016 г. е било взето решение за разпределение на дивиденди на

съдружниците в общ размер на 828 454,12 лв. В срок до 30.04.2016 г. [фирма] е следвало да подаде декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО за дължим данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица в размер на 41 422,71 лв., като след проверка в информационната система на НАП било установено, че такива декларации не са подадени, респективно дължимият данък не е бил внесен. Това било установено и за 2017 г. и 2018 г., като за 2017 г. било взето решение за разпределяне на дивиденти на съдружниците в общ размер на 947 348,22 лв., като в срок до 30.04.2017 г. [фирма] не е подало декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО и не е внесло дължимия данък в размер на 47367,41 лв. За 2018 г. било взето решение за разпределяне на дивиденти на съдружниците в общ размер на 1 020 695,63 лв. Не била подадена декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО и не бил внесен дължимия данък в размер на 51034,78лв.

Във връзка с горното, на дружеството била връчена Покана по чл. 103 от ДОПК № П-2222521016487177-001/04.02.2021 г., с която последното е уведомено, че следва да декларира съответните задължения за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица. В отговор [фирма] е подало декларация № 22255192100195816/25.03.2021 г. за периода от 01.01.2016 г. до 31.03.2016 г. с декларирано данъчно задължение в размер на 41 422,71 лв., декларация № 22255192100195817/25.03.2021 г. за периода от 01.01.2017 г. до 31.03.2017 г., с декларирано данъчно задължение в размер на 47 367,41 лв. и декларация № 2225И0152669/25.03.2021 г. за периода от 01.01.2018 г. до 31.03.2018 г., е декларирано данъчно задължение в размер на 51 034,78 лв.

Събраните при проверката доказателства са присъединени с Протокол № П-2222521119195-П.-001/28.07.2021 г.

Установено било също, че с две платежни нареждания от 09.03.2016 г. от [фирма] е извършен превод на сума в общ размер на 41 422,71 лв. в полза на републиканския бюджет. Като основание за плащане е посочено данък върху дивидентите за 2015 г. за С. Р. - 4 142,27 лв. и Д. Г. С. - 37 280,44 лв. и е пояснено, че сумата се отнася за период от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. С други две платежни нареждания от 02.03.2017 г. от бил извършен превод на сума в общ размер на 47 367,41 лв. в полза на републиканския бюджет, като основание на плащането е вписано данък върху дивидентите за 2016 г. за Д. Г. С. - 42 630,67 лв. и С. Р. - 4 736,74лв. С платежно нареждане от 13.04.2018 г. от [фирма] е извършен превод на сумата от 51 034,78 лв. в полза на републиканския бюджет. Като основание за плащането е посочено плащане на данък върху дивидент за 2017 г.

Органите по приходите, с оглед липсата на подадени декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО са приели, че с така постъпилите плащания автоматично са погасени първите възникнали задължения за данъци на дружеството през съответния период, а именно ДДС за м. 02.2016 г., м. 02.2017 г. и м. 04.2018 г.

Наред с това са приели, че макар размерът на извършените преводи да съвпада със задълженията по подадените впоследствие данъчни декларации не можело да се счете, че тези плащания са били за покриване на задълженията по подадените по-късно декларации, предвид посочените различни данъчни периоди. В платежните нареждания от 09.03.2016 г. за сумата от 41 422,71 лв. е пояснено, че касае период, 2015 г., а задължението по декларация № 22255192100195X16/25.03.2021 г. в размер на 41 422.71 лв. е за 2016 г. В платежите нареждания от 02.03.2017 г. за сумата от 47

367,41 лв. е посочен период 2016 г., а задължението по декларация № 22255192100195817/25.03.2021 г. в размер на 47367,41 лв. е за 2017 г. В платежното нареждане от 13.04.2018 г. за сумата от 51 034,78 лв. е посочен период 2017 г., а задължението по декларация № 2225И0152669/25.03.2021 г. в размер на 51 034,78 лв. е за 2018 г.

Наред с горното, от установения корпоративен данък за възстановяване за 2020 г. в размер на 34 653,46 лв. са прихванати задължения по ИД №[ЕИК]/2021 г. - по декларация вх. № 22255192100195816/25.03.2021 г. - 4 861,91 лв., по декларация вх. № 22255192100195817/25.03.2021 г. - 15 606,18 лв. и по декларация вх. № 2225И0152669/25.03.2021 г. - 11 668,05 лв.

По отношение на искането за възстановяване на сумата от 9 877,74 лв., платени на 11.11.2020 г. е установено, че от представените от [фирма] платежни нареждания липсва конкретно платежно нареждане за сума от 9 877,74 лв. на 11.11.2020 г, като след анализ на данъчно осигурителната сметка на дружеството било установено, че на 11.11.2020 г. е извършено служебно изправление и сумата в размер на 9 877,74 лв. е прехвърлена в подсметка „банка, данъци и др.“. На 11.11.2020 г. с тази сума са погасени задължения на дружеството, съответно 5 551,41 лв. авансова вноска за корпоративен данък за м. 10.2020 г., 2 461,48 лв. ДДФЛ за м. 09.2020 г., 1 599,82 лв. - ДДФЛ за м. 09.2020 г. и 265,03 лв. - авансова вноска за корпоративен данък за м. 10.2020 г.

В резултат на гореизложеното е формиран извод, че на [фирма] не следва да се възстанови сумата от 9 877,74 лв. и не следва да бъдат сторнирани лихви за забава в общ размер на 32 136,14 лв. за подадени след законово установения срок данъчни декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО.

По изложените съображения бил издаден А. № П-2222521119195-004-001/30.07.2021 г., който от своя страна бил обжалван по административен ред, като с решение № 1573/11.10.2021 г., издадено от Е. П. изпълняващ длъжността заместник-директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП, същият е потвърден.

Административен съд София - град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, А. е обжалван в срок пред горестоящия в приходната администрация орган, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

По същество на спора:

Разгледна по същество жалбата е основателна.

Съдът, в изпълнение на задължението си за служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира, че А. е издаден от оправомощен орган в рамките на неговата материална и териториална компетентност и в предвидената от закона писмена форма. При издаването му е спазена предвидената законова процедура, но неправилно е приложен материалният закон, поради което А. се явява незаконосъобразен, по следните съображения:

С процесния акт А. № П-2222521119195-004-001/30.07.2021 г., издаден от орган по приходите е отказано да бъде възстановени недължимо събрани суми, представляващи лихви в размер на 32 143,34 лв. за подадени след законово установения срок данъчни декларации за данък върху дивидентите и 9877,74 лв. авансов данък за м. 10.2020 г.

Според чл. 129, ал. 7 от ДОПК, актовете за прихващане или възстановяване се обжалват по реда за обжалване на ревизионните актове. Редът за обжалване на ревизионните актове е регламентиран в глава Х. и глава Х. на ДОПК. Съгласно чл. 152, ал. 1 и 2 от ДОПК, обжалването по административен ред се осъществява пред съответния директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в 14-дневен срок от връчването му. Според чл. 155, ал. 1 ДОПК решаващият орган разглежда жалбата и се произнася с мотивирано решение. В чл. 156, ал. 1 ДОПК е предвидено, че актът, само в частта му, в която не е отменена от органа по чл. 155, може да бъде обжалван пред съда.

В съответствие с описаната по-горе приложима нормативна уредба жалбоподателят е подал жалбата по съдебен ред след изчерпване на възможността за оспорване на отказа за възстановяване на процесната сума по административен ред.

Оспореният А. е издаден от М. Б. М., на длъжност главен инспектор по приходите В ТД на НАП С., която с резолюция № П-222252119195-ОРП-001 от 08.07.2021 г. издадена от С. Н. Г. началник на отдел при ТД на НАП С. е определена за длъжностно лице което следва да извърши проверката. Следователно, актът за прихващане или възстановяване, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Оспореният А. е издаден в законоустановената форма - актът е писмен. Посочени са фактическите основания за издаването му, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, правилно е приложен материалният закон.

Оспореният А. е издаден по искане на жалбоподателя с вх. № 2553-03-515/01.07.2021 г., с което е било поискано сторниране на лихви за забава в общ размер на 32 136,14 лв. за подадени след законово установеният срок данъчни декларации вх. № 22255192100195816/25.03.2021 г., № 2255192100195817/25.03.2021 г. и № 2225И0152669/25.03.2021 г. по чл. 55, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ и чл. 201, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, с мотив, че задълженията за данък дивиденти са платени преди подаване на данъчните декларации и възстановяване на сумата от 9 877,74 лв., платена на 11.11.2020 г.

Липсва спор по фактите по делото, а и от събраните по делото доказателства се установява, че на проведени през 2016 г., 2017 г. и 2018 г. общи събрания на съдружниците в дружеството жалбоподател са били взети решение за разпределяне на дивидентите между съдружниците в дружеството, като същите за 2016 г. са били в размер на 828 454,12 лв., за 2017 г. са били в размер на 947 348,22 лв., а за 2018 г. в размер на 1 020 695,63 лв. От фактите по делото се установява още, че декларации за данък дивиденти за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО, от страна на жалбоподателя не са подадени в срок, като това е сторено на 25.03.2021 г., след изпратена покана по чл. 103 от 04.02.2021 г., с която дружеството е поканено да подаде декларация по чл. 55, ал. 1 ЗДДФЛ и чл. 201 ЗКПО и на която дата дружеството жалбоподател е подал декларации с вх. № 22255192100195816/25.03.2021

г.; вх. № 22255192100195817/25.03.2021 г. и вх. № 2225И0152669/25.03.2021 г. Безспорно по делото е и обстоятелството, че с две платежни нареждания от 09.03.2016 г., две платежни нареждания от 02.03.2017 г. и едно платежно нареждане от 13.04.2018 г., жалбоподателят е извършил преводи в полза на републиканския бюджет на дължимите от него данъци по реда на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗДДФЛ върху дивиденсти за 2016 г., 2017 г. и 2018 г.

Представеният за разглеждане пред настоящата инстанция спор е правен и се състои в отговор на въпроса дали при платени в срок данъчни задължения, в случая за данък по реда на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗДДФЛ, в платежните нареждания за които е посочено основание и период за който се отнасят, но при неподадена декларация по реда на чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО, следва ли да се счита, че платецът на дохода не е изпълнил изискването на чл. 46 във вр. с чл. 65, ал. 2 от ЗДДФЛ и дали сумата от 32 136,14 лв. представлява лихви за забава е дължимо удържана от приходните органи и подлежи ли същата на възстановяване по реда на чл. 128 и сл. ДОПК.

Съгласно чл. 128, ал. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите.

По смисъла на чл. 3, т. 2 от ЗДДФЛ данъчно задължени по този закон са местните и чуждестранните лица, задължени да удържат и внасят данъци по този закон.

Доходите от дивиденсти и ликвидационни дялове от участие в местни юридически лица са от източник в България по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗДДФЛ.

На основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ облагаемите доходи от дивиденсти в полза на местни или чуждестранни физически лица от източник в България се облагат с окончателен данък. Окончателният данък се определя върху брутната сума, определена с решението за разпределяне на дивидент (чл. 38, ал. 2 от ЗДДФЛ). Данъчната ставка за определяне на окончателния данък върху доходите от дивиденсти е в размер на 5 на сто (чл. 46, ал. 3 от ЗДДФЛ). Съгласно чл. 65, ал. 2 от ЗДДФЛ, този данък се удържа и внася от предприятието - платец на дохода, в срок до края на месеца, следващ месеца, през който е взето решението за разпределяне на дивидент.

Предвид цитираните разпоредби данъчно задължено лице за данъка по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ е дружеството, разпределящо дивиденсти като платец на дохода.

Задължението и редът за подаване на декларацията за дължими данъци по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) са регламентирани в разпоредбите на чл. 55-57, в редакцията на закона, действаща от 1 януари 2013 г. Съгласно чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ, предприятията - платци на доходи, задължени да удържат и внасят данъци по реда на този закон, подават декларация по образец за дължимите данъци. Изключение от това правило е регламентирано само за доходите от трудови правоотношения, за които се подава информация по реда на чл. 73, ал. 6 от същия закон (чл. 55, ал. 3 от ЗДДФЛ).

По силата на чл. 56 от ЗДДФЛ декларацията по чл. 55, ал. 1 се подава в сроковете за внасяне на дължимите данъци. В случая срокът за подаване на декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ е срокът по чл. 65, ал. 2 от с.з., а именно в срок до края на месеца, следващ тримесечието, през което е взето решението за разпределение на дивидент. Не е спорен фактът, както се посочи по-горе, че от страна на дружеството жалбоподател са взети решения на проведено общо събрание за разпределяне на дивиденсти. Несъмнено, по силата на изричната разпоредба на чл. 38, ал. 1, т. 2, б "а"

от ЗДДФЛ, тези дивиденте представляват облагаем доход, подлежащи на облагане с окончателен данък при ставка 5 % /чл. 46, ал. 3 от ЗДДФЛ/.

По делото е установено, че дружеството въпреки, че не е подало декларациите по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО за 2013 г. е изпълнило задълженията си по чл. 46, ал.3 от ЗДДФЛ във вр. с чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗДДФЛ, в предвидените от закона срокове, поради което, настоящият съдебен състав намира, че фактът на неподаване на посочените декларации не може да се третира в ущърб на жалбоподателя. В процесния случай не е налице укриване на факти и обстоятелства които по закон жалбоподателят е бил длъжен да обяви пред органите по приходите и да не ги обявил. За приходните органи не е била и неяснота относно видът и размерът на задълженията които дружеството жалбоподател е погасило с цитираните по-горе пет броя платежни нареждания - две от 09.03.2016 г., две от 02.03.2017 г. и едно платежно нареждане от 13.04.2018 г. Наред с това, съдът намира, че фактът на неподаване на декларация по чл. 55, ал.1 от ЗДДФЛ е основание за търсене на административно-наказателна отговорност спрямо жалбоподателя, но не и основание за възникване на процесните данъчни задължения, които възникват по силата на закона, а не от момента на подаване на последващото действие.

С оглед на изложеното, съдът приема, че жалбоподателят е платил дължимият от него данък по реда на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗДДФЛ върху дивиденти за 2016 г., 2017 г. и 2018 г.

Относно другият спорен по делото въпрос, а именно дали сумата от 32 136,14 лв. лв., представляваща начислени лихви за забава е дължимо удържана от приходните органи и подлежи ли същата на възстановяване по реда на чл. 128 и сл. ДОПК, съдът намира следното:

За да бъде дефинирана една сума като „дължима“, то тя трябва да е определена по основание и размер - на какво правно основание се дължи и в какъв размер. В конкретния случай липсват каквито и да е доказателства въпросната сума от 32 136,14 лв. да е определена по основание и размер. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК, лихвите за вземания върху задълженията по т. 1 - данъци, включително акцизи и мита, са публично държавно вземане. Съгласно чл. 108, ал. 1 ДОПК, данъчните задължения, се установяват с ревизионен акт по чл. 118. Същото важи и отношение на задължението за лихви за забава върху такива задължения. По делото няма спор, че за задължението на [фирма] за данък дивиденти няма издаден ревизионен акт. При това положение и доклокото се установи и, че главниците по данък по реда на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗДДФЛ върху дивиденти за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. са платени с извършените платежни нареждания в размер па 41 422,71 лв. през 2016 г., 47 367,41 лв. през 2017 г. и 51 034,78 лв. през 2018 г., то незаконосъобразно органите по приходите са удържали лихва по реда на чл. 175, ал. 1 от ДОПК в размер на 32 136.14 лв. Така събраната сума е без правно основание и подлежи на възстановяване по реда на чл. 128 и сл. ДОПК.

По отношение на искането за възстановяване на сумата в размер на 9 877,74 лв., платена от жалбоподателя на 11.11.2020 г., съдът намира, че и същата подлежи на възстановяване. Установено е от доказателствата по делото, че за м. 10.2020 г. дружеството жалбоподател е внесъл авансов корпоративен данък, веднъж с платежно нареждане от 11.11.2020 г. в размер на 9877.74 лева и втори път на 13.11.2020 г. в размер на 10 000 лева. Установява се, че дължимите авансови вноски са в размер на 10000 лева месечно, която вноски за м. 10.2020 г. в случая е платена с преводното нареждане от 13.11.2020 г.

Според ал. 3 на чл. 169 ДОПК, при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния

компетентен орган и само ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. Според ал. 4 на чл. 169 ДОПК, за публичните задължения, установявани от Националната агенция за приходите, до започване на принудителното им събиране, длъжникът заявява по ред и начин, определени със заповед на министъра на финансите, вида на задълженията, които иска да погаси. В случаите по ал. 4 с постъпила сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е предвидено друго. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно.

Ето защо при действието на тази правна норма органът по приходите е следвало да съобрази направено пред него волеизявление от страна на жалбоподателя за погасяване, извършено до започване на принудителното събиране, каквото в случая изрично е заявено с посочените преводни нареждания. Отпаднало е правото на приходната администрация да не зачита волеизявлението за поредност на погасяване на публичните задължения, съответно е възникнало отново правото на задълженото лице да прави избор кое от задълженията си погасява, което право то вече е било упражнило и, въз основа на упражняването на което, съответните данъчни задължения са платени.

За пълнота следва да се посочи, че приходният орган в хода на административното производство не е провел доказване дали жалбоподателя има други публични задължения и в случай, че да – не е посочено с процесните преводните нареждания кои други задължения на жалбоподателя са погасени.

При това положение сумата от 9877.74 лева, като недължимо платена, подлежи на възстановяване по реда на чл. 128 от ДОПК.

При това положение издаденият А., с което правото на „У. К България“ за възстановяване на сумите е отречено, се явява незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен.

По разностите по производството:

Предвид изхода на спора, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разности в размер на общо 1070 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса и 1020 лева, платено адвокатско възнаграждение с ДДС. Неоснователно е направеното от страна на ответника възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, тъй като така платеното адвокатско възнаграждение е определено дори и под минимума посочени в чл. 8, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване /А./ № П-22222521119195-004-001/30.07.2021 г., издаден от М. Б. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение 1573/11.10.2021 г., издадено от Е. П., изпълняващ длъжността заместник-директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП, с който е отказано на [фирма] с ЕИК:[ЕИК] да бъдат възстановени недължимо събрани суми, представляващи лихви в размер на 32 143,34 лв. за подадени след законово установения срок данъчни декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. за данък върху дивидентите и сумата от 9877,74 лв. авансов данък за м. 10.2020 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма] с ЕИК:[ЕИК],

със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Б. и със съдебен адрес: [населено място], п.к. 1000, район „О.“, [улица], ет. 1, П. Бизнес Център, депозирана чрез адв. Ц. Г. Т., разноски за производството в размер на общо 1070 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: